

Проломъ

ДВУСЕДМИЧНИКЪ ЗА НАПРЕДЪКА НА БЪЛГАРЩИНАТА

Година I.

София, 5 мартъ 1939 год.

Брой 8.

Куткудякане и работа

Има единъ особенъ видъ умни хора. Повечето отъ тѣхъ се смѣтатъ за особено „културни“ и „издигнати“. Пъкъ и мнозина измежду „интелигентнитѣ“ ги смѣтатъ за „културни“ и „умни“.

Тѣзи хора сж наистина повече или по-малко умни. Тѣ мислятъ въ-сху нѣщата. Тѣ четатъ всички вестници, за да бждатъ осведомени и върху най-незначителнитѣ злободневки. Тѣ следятъ съ особено любопитство личния животъ на близки и далечни хора и знаятъ всички интрижки. Тѣ сж обиграни въ хитроститѣ на личнитѣ отношения и на дружественитѣ машиниции. Тѣ сж особено осведомени върху временитѣ становища, похватитѣ и тайнитѣ на „висшитѣ“ политически фактори и лагери. И тѣ като наблюдаватъ и броятъ „петната по нощнитѣ ризи“ на виднитѣ хора, тѣ смѣтатъ своитѣ петна за прикрити или поне за извине и тѣхната осведоменостъ, не ржежно важниятъ имъ тонъ, както и гвкъвостъта, съ която избѣгватъ лични стълкновения, правятъ впечатление на обикновения гражданинъ. Между тѣзи умни хора има и по-малко тактични, а нѣкои сж дори поривисти и темпераментни. Но друга е най-характерната имъ черга.

Този многоброенъ видъ „умни“ хора проявява крайно характерната черга да се занимава само съ идеята, само съ принципната страна на въпроситѣ и да не посѣга никога къмъ одѣлотворяването на идеитѣ си.

Тѣзи хора само „лансиратъ“ идеи. Тѣ критикуватъ чуждитѣ планове и начини на действие. Тѣ винаги предлагатъ идеи, а понѣкога и планове, но въ сѣвсемъ общи черти. За да мине и това безъ трудъ и безъ отговорностъ.

Независимо отъ това, че идеитѣ и плановеитѣ имъ сж най-често съмнителни, нецелесобразни и поврѣхностни, характерното за тѣзи хора е, че нѣматъ никакво желание и склонностъ да прилагатъ, да одѣлотворяватъ идеитѣ си. Тѣ смѣтатъ работата „титането“, както я наричатъ, и изобщо изпълнението за проста работа. Тѣ смѣтатъ, че на тѣхъ умнитѣ е дадена високата мисия да съветватъ, да поучаватъ и да даватъ идеи. А другото, работата, изпълнението, дѣлата изобщо, тѣ смѣтатъ за проста и обикновена работа, която прилича на по-малкитѣ, на по-проститѣ и на по-обикновенитѣ хора!

А тѣ ли е въ сжщностъ?—Тякомо обратното! Защото почти всѣки свѣсенъ човѣкъ знае какво трѣбва да се направи, но крайно малко сж тѣзи, които могатъ да направятъ това, което трѣбва да се направи! Тогава каква е обществената роля на тѣзи умници, които само приказватъ прилично, но дѣла не вършатъ? Споредъ преценката на нашия селски народъ, тѣзи хора играятъ ролята на кокошки, които по цѣли часове куткудякатъ надъ празния пологъ, но яйце не снасятъ! Подобни кокошки само будятъ надежди и дигатъ напразенъ шумъ и тревога. Такива сж въпроснитѣ умници! Тѣ дигатъ шумъ, залъгватъ даватъ лошъ примѣръ и заблуждаватъ наивнитѣ! Тѣ сж въ сжщностъ безплодни!

Драги читателю! Ти познавашъ такива хора. Разбери, че тѣ сж безплодни! Запомни, че моженето е по-важно отъ знаенето, че работата и дѣлата само изравняватъ пгтя къмъ бждещето и, че планомерното и целестремително изпълнение решава победата!

Асѣнъ Кантарджиевъ

Монополи

„Човъчеството, — казва Джовани Папини, — прилича на жената: за да го владяваш, трябва или да го лъжеш, или да го плашиш“. Съвоя метод сж си служили и си служат всички ония, които днес обичат да говорят за „човъчеството“ и атрибутират му „човъшко“, „човъчно“ и т. н. и които искат да заангажират известен кръг хора, на които тия думи звучат нѣкакъ застрашително. Това сж най-вече хората, които имат нужда да владяват човъчеството само да го заплашват; залгватъ съ понятията на хуманността; това сж господата отъ лѣво и господата отъ срѣдата, отъ така наречената демокрация и комунизъмъ, които избоботъ търговци съ артикулитъ на човъчеството и съ самото човъчество. Тоя родъ търговия, толкова на мода у насъ въ последно време, както всѣка лоша търговия, която създава изкуствени сжпоценности, взе за свои най-доходни артикули лозунгитъ на доброто и напредъка и започна да прави съ тѣхъ своята търговия на едро и на дребно, като обяви тия артикули: „човъшко“, „напредничаво“, „култура“, „цивилизация“, „напредък“, „напредничаво“ и всички прекрасни и красиви думи за свои монополи. Други идеолози и други идеолози нѣматъ право да си служат съ тѣхъ, защото всички, които не принадлежатъ къмъ тѣхъ, не сж отъ тѣхнитъ, нѣматъ право да бждатъ нито човъчни, нито напредничави, нито културни. Тѣ сж зарвари, противочовъчни, разрушаватъ културата; тѣ сж убийци, бандити, и т. н. всички страшни думи и нѣща, които могатъ да направятъ по-отвратителни и по-страшни враговетъ имъ. Ала, докато това е само методъ на обикновена търговия, може да се приеме като една простина въ известен случай необходимостъ, но когато този методъ има за целъ да възпитаве поколѣнията, да създава национално и обществено възпитание, въпросътъ става вече съвсемъ сериозенъ. Монополитъ, които сж си присвоили тия търговци на човъшката свѣстъ, иматъ за целъ да направятъ човѣка, когото тѣ въ сжщностъ не обичатъ, дори презиратъ въ дѣното на душата си, подвластенъ на своитъ интереси, да го владяватъ, считайки го не за духовно сжщество, а за анатомическо понятие, единъ стандартъ човѣкъ и затова намиратъ най-удобно да го плашатъ и да го лъжатъ. Плашатъ го, като му внушаватъ, че всичко, което не е съ тѣхнитъ идеи, е страшилище, че всичко онова, което не говори за хуманностъ, е неговъ врагъ, мисли му злото, иска да го изяде, като въ нѣкакъва стрехотна приказка пълна съ човѣкояди и мракобесници. Това е страхътъ, който

му внушаватъ. А лъжата, която му хвърлятъ се състои именно въ тия монополни артикули.

А има мнозина, които се боятъ да бждатъ наречени нехуманни, особено пъкъ на задничави, и затова приематъ да вървятъ редомъ съ ония, които въ сжщностъ, както това е доказано отъ историята и отъ самата хуманностъ, сж врагове на човѣка, но които грѣмко заявяватъ лицемѣрието си. Тия мнозина приематъ да станатъ артикули или въ най-добрия случай наивни купувачи на изкуствени перли и на стъклени диаманти. Това сж особено интеллигентитъ, които нѣматъ куража да бждатъ самостоятелни въ схващанията си, да мислятъ свободно, истински свободно и се боятъ да не бждатъ наречени некултурни. Това сж въ сжщностъ, ненапълно културни личности, полуинтелигенти, които преценяватъ ценноститъ на човъчеството не по тѣхната истинска стойностъ, а по числото на купувачитъ, по борсовата цена. Тѣ често чуватъ да имъ се казва: „Единъ културенъ човѣкъ не трябва да мисли така и така...“, „единъ интеллигентъ не бива да бжде на другия лагеръ, защото това не е напредничаво.“ „единъ човѣкъ на двадесетия вѣкъ трябва да бжде само „напредничаво“, т. е. да мисли както ние мислимъ“ и т. н. А това значи: „Единъ модеренъ господинъ трябва да носи обувки само отъ тоя последенъ калъпъ, чорапи само отъ тази фабрика, защото иначе нѣма да бжде модеренъ. Или: модерната дама употребява само тази пудра, защото тя прави по-красива и по-примамлива.“

И модерниятъ човѣкъ, който търси монополитъ въ културата и на духа, не си дава сметка, че се касае за въпросъ на модни артикули, които иматъ стойностъ само да обезличатъ и да направятъ общовалидни, т. е. да премахнатъ всѣка валидность на самитъ понятия, на самата любовъ къмъ човъчеството и къмъ човѣшкото.

Съ други думи, човъчеството, ако това не е едно абстрактно и лицемѣрно понятие, иска да бжде лъгано, иска да бжде плашено отъ нѣкого, защото то не може да живѣе спокойно безъ тия нѣща. Човъчеството предпочита да живѣе въ заблуда и въ страхъ, но да дава храна на тия, които го заблуждаватъ и плашатъ. Защото нѣма нищо по-убийствено, нищо по-гибелно отъ създаване на монополитъ отъ такъвъ родъ, монополи, които фалшифициратъ понятията и продаватъ съвеститъ.

Д-ръ Милко Радчевъ

„Що е нация?“

Марксизираниятъ професоръ Михалчевъ напоследъкъ се е нагърбилъ да убеждава българската нация, че... нация въобще не сжществува. По своя воля биологътъ проф. Д-ръ Ст. Консуловъ му отговаря въ списание „Просвѣта“, год. VI кн. 4. Считаме за умѣстно да предадемъ части отъ хубавата статия на едно призвано научно перо — сжжлявайки, че не можемъ да запознаемъ нашитъ читатели съ цѣлата статия — даже и при риска да навърнимъ нейната цѣлостъ.

Редакцията

Счетохъ за необходимо да се изкажа, защото въпроситъ сказки и статии засѣгатъ третирания въпросъ само отъ едната му страна — отъ гледището на учението за всесилието на условията като факторъ, който определя дейността на хората и народитъ; другата група фактори — вътрешнитъ, наследственитъ, расовитъ — сж представени въ една съвършено невѣрна свѣтлина, при която се отрича фактически тѣхната роля въ историческото развитие на народитъ. Ако тази теза бѣше вѣрна, ние трябваше да приемемъ марксистическото обяснение за историческото развитие на народитъ, защото между неговата сжщностъ и тази на сказнитъ на проф. Михалчевъ нѣма принципа разлика: всесилие на условията за животъ, тѣ формиратъ даже и расовитъ качества. Наистина, на мѣста проф. Михалчевъ говори за расови качества на народитъ, но понеже неговиятъ свѣтогледъ е ориентиранъ въ друга посока, не както на единъ биологъ, той не чувствува значението на тѣзи фактори, споменава ги само, за да ги отине. Нѣщо повече. Отричателното му отношение къмъ всичко биологично въ развитието на народитъ личи и отъ примѣритъ, които взема. За да изясни какво значи прилагане на биологични принципи спрямо човѣка при расизма, проф. Михалчевъ, разбира се, съвсемъ не случайно, избира примѣра съ добитъка: расизъмъ значи да прилагашъ спрямо хората това, което прилагаме спрямо кучетата, говедата и свинетъ... Защо пъкъ да не бжде това, което прилагаме спрямо розитъ, ябълкитъ и житото? Нали е сжщото? — Защото, като кажешъ „кучетата, говедата и свинетъ“, вече поставяшъ въ карикатурна свѣтлина науката, която искашъ да оборвашъ, аудиогорията почва да се смѣе, слушателтъ се подготвя за целъта, където ще го водятъ. Но тукъ се различа само на неподготовеностъ на слушателя, за да може да се настрои предварително срещу дадена теза. За осведомения — слушателъ това нѣма абсолютно никакво значение. Би ли се понизилъ престижътъ, напримеръ, на единъ професоръ-философъ, ако каже, че неговата завидна диалектика се дължи на дейността на сжщо такива клетки, каквито ще навѣрнимъ и въ една дървеница?

Биологията ни учи, че човѣкъ спада къмъ онази категория живи сжщества, които се раждатъ, подобно на пчелитъ, съ обществени инстинкти, които при човѣка се облагородяватъ въ обществени чувства и на тѣхъ се дължи обществениятъ животъ на хората. Откакъ свѣтъ свѣтува хората сж живѣли винаги въ общества, подобно на пчелитъ, които сжщо като насъ иматъ вродени обществени чувства, а не като паяцитъ, въ които тѣзи чувства липсватъ. Турете каквито щете „външни условия“ или „историческа действителностъ“ на домашнитъ паяци, нѣма да ги накарате да заживѣятъ въ общества като пчелитъ; турете каквито щете „външни условия“ на пчелитъ, нѣма да ги накарате да заживѣятъ поединично като паяцитъ. Но отъ сжщата тази биология, която ни казва горното, ние научаваме, че тѣзи вродени социални чувства сж свързани и съ още нѣщо, съ чувството на „своето“: социалнитъ чувства на пчелата сж свързани съ „нейния“ кошеръ, а не съ всички кошеру или пчели на земята; откакъ свѣтъ свѣтува хората живѣятъ въ нѣкакви общества — родове, племена, народи — но винаги човѣкъ е чувствувалъ едно отъ тия общекитя като „свое“, за него е билъ готовъ да се бори. Марксизмътъ е влѣзълъ и тукъ въ конфликтъ съ човѣшката природа: „интернационализъмътъ“ представя една основна сжщностъ на марксизма. За правотѣрния марксистъ България и Гватемала е все едно: „дето ми е добре, тамъ ми е отечеството“. Но притиснатата човѣшка природа и тукъ излѣзе по-силна отъ идеологичнитъ построения на марксизма: въ Съветска Русия днесъ се наложи и цѣти национализъмътъ. Ако нѣкой по време на революцията кажеше на водачитъ, че само следъ двадесетъ години ще имъ се наложи този „буржоазенъ предраскъдъкъ“, чувството на национализма, тѣ сигурно биха му се изсмѣли. Това, което природата на човѣка наложи, предъ което марксизмътъ отстъпи, трябваше сега по нѣкакъвъ начинъ да се обоснове по марксистически. Потърсиха марксистическа основа на семейството. Потърсиха марксистическа основа и на националното чувство: създавало се пакъ отъ всесилнитъ условия на живота. Чудно ли е тогава, че сказнитъ на проф. Михалчевъ, който застъпи тъкмо тази теза, най-много харесаха на червенитъ?

Биологията ни учи, че човѣкъ, както всичко живо на земята, се ражда съ известенъ багажъ отъ тѣлесни и душевни заложби, които, споредъ обстановката, се проявяватъ по единъ или другъ начинъ. Това, следователно, което дава отдѣлнитъ човѣкъ, е резултатъ отъ

географичните условия, пряко или косвено, могат да променят раситѣ, когато иматъ на разположение геологично време, сиречъ десетки хиляди години. А когато говоримъ какъ едни нови социални условия могатъ да оказватъ влияние върху човѣчеството, ние знаемъ, че се касае за едно време отъ 20, 30, 50 или да речемъ 100 години, което е единъ мигъ за биологията. Това е времето на 1—2 поколения, презъ времето на които расата нѣма да усѣти промѣна. Или, може би, съ сила ще трѣбва да поддържаме единъ новъ социаленъ строй десетина хиляди години, да притискамъ презъ това време човѣшката природа, която ще търси отдушникъ, съ надежда, че така ще можемъ да притжимъ расовитѣ различия . . .

Биологията осветлява основитѣ на човѣшкия животъ, доколкото въ него иматъ приложение биологичнитѣ закони, на които и хората, като живи същества сѫ подчинени. Който иска за политически цели да изключва биологията, да я нагласява споредъ своитѣ разбираня, върши грѣхъ спрямо науката. Когато едни искатъ да изключатъ биологията, за да оправдаятъ унижаването на нѣкои нации или да ги експлоатиратъ, това е нѣщо осъдително. Също тъй осъдително е, когато други политични пакъ изключватъ същата биология, за да изкаратъ, че расовитѣ качества нѣматъ значение за културното творчество, за историята на народитѣ, когато твърдятъ, че едни нови създадени условия, при единъ новъ социаленъ строй ще променятъ раситѣ, ще ги нивелиратъ, за да се създаде една единствена общочовѣшка раса, на почвата на която да процъфти интернационализъмътъ. И едната, и другата спекулация съ науката остава за смѣтка на онѣзи, които я вършатъ.

Биологията ни учи, че общественото творчество е резултатъ отъ взаимодействието на вътрешнитѣ, относително по-стабилнитѣ расови заложби отъ една страна и външитѣ условия, като проявяващъ факторъ, отъ друга. Не бива да се подценява стойността и на двата фактори: безъ проявителъ не можете да имате фотографиска снимка, но и безъ онова, което се не вижда въ непрозрачената още снета плака, снимка въ никои случай не можете да имате.

Нашъ общественъ дългъ е да се грижимъ за подобрието на общественитѣ условия, за да могатъ да се проявятъ добритѣ расови заложби въ народа и да се осигури повече лично щастие за повече хора. Но нашъ дългъ е също така да мислимъ и за запазването и подобрието на расовитѣ заложби на народа, защото безъ тѣзи

Има ли нѣщо вѣчно? . . .

Къмъ срѣдата на 1878 г. нашата северна съседка Румъния биде извънредно много разтревожена отъ решението на Берлинския конгресъ да ѝ се отнеме дадената ѝ преди 20 години руска провинция Бесарабия, а срещу нея да ѝ се даде българската Сев. Добруджа.

Румънскитѣ държавници отъ всички политически течения — Братияну, Катарджи, Когаличану, Боереску, Гика, Розети — енергично протестираха предъ конгреса срещу това решение. Следъ като въ заседанието си на 28 януарий 1878 г. камарата и сенатътъ бѣха решили да запазятъ цѣлостта на Румъния и да не приематъ никакво отдѣляне или намаляване на националната територия подъ каквото и да е наименование или срещу каквото и да е обезщетение, на 28 VI 1878 г. около 50 депутати внесоха въ камарата една резолюция въ смисълъ: „Предъ видъ на това, че едно присъединяване на територии отвѣждъ Дунава не е въ интереса на Румъния; предъ видъ на това, че най-малкото присъединение ще докара безъ друго заплитане и бждещи смутозе, камарата не приема присъединяването на Добруджа къмъ Румъния, каквато и да е формата или основата на тая анексия“.

А въ издавания тогава румънски в. „Steaua Roumaniei“ (брой 199) се казва: „Добруджа за въ бждеще става рана вѣчно откритъ, ябълката на раздора между Румъния и България, която непрекъснато и съ успѣхъ ще бжде използувана отъ ония, които иматъ всички интересъ да ни виждатъ неприятели и винаги вилетени въ войни. Това ще даде мѣсто не следъ дълго на единъ новъ български въпросъ, съ който ще се размкватъ отново нѣщата на Ориента“ . . .

Днесъ цѣла Добруджа, българска провинция по признанието и на самитѣ румъни, не е нито залогъ срещу Бесарабия, нито гаранция за равновесието между тройно уголѣмена Румъния и жестоко намалена България. Не е ли и днесъ „живата рана“ при устието на Дунава все така опасна както нѣкога? Не би ли могла тя и днесъ да бжде използувана отъ нашитѣ общи врагове?

Вѣрно е, че Румъния е днесъ голѣма и силна! А силнитѣ често сѫ склопни да мислятъ, че нѣматъ нужда отъ приятелство особено на слабитѣ. Но има ли нѣщо вѣчно на свѣта?

Д. П.

грижи расовото израждане е неизбежно. Тогава никакво подобрието на социалнитѣ и на трудовитѣ условия нѣма вече да ни помогне.

Еврейско изкуство

По-долу предаваме една сцена отъ известната комедия на еврейския писателъ Валтеръ Хазенклеверъ „Бракове се сключватъ на небето“ като единъ приносъ отъ наша страна къмъ театралния гений и моралъ на модернизма. Както се знае, най-голтмитѣ модернисти бѣха именно евреитѣ.

Първо действие. Салонъ на елегантна жена (будоара на Мария Магдалина).

Магдалина: Петърчо, азъ съмъ нещастна.

Св. Петъръ: Какво има?

М.: Трѣбватъ ми пари.

Св. П.: Гешфититѣ ни вървятъ зле. Хората не плащатъ вече черковния си данѣкъ. И като плащатъ вече черковния си данѣкъ. Нашиятъ бюджетъ е ограниченъ.

М.: При последното съглашение съ светитѣ на мене се обещаха 20 на сто допълнително.

Св. П.: Ти ги получи.

М.: Но тѣ не ми стигатъ.

Св. П. (отчаянъ): Но отъ где да взема пари? Св. Францискъ иска също да живѣе. Ангелитѣ ми струватъ цѣло състояние. Адѣтъ и раятъ ни струватъ милиони.

М.: Виждъ, Петърчо, азъ трѣбва да изглеждамъ като порадѣчна жена. Азъ не мога да нося една рокля две години. Я знаешъ ли ти какво струватъ новитѣ шапки? Питай Св. Тереза. Азъ не мога да излагамъ съсловие-то си.

Св. П. (отворя чантата си): Ние платихме скоро смѣткитѣ на двама шивачи за тебе. Разходитѣ за твоитѣ парфюми сѫ грамадни. Ти купувашъ всѣка седмица нова гарнитура бѣло. Ти ще ни разсипешъ . . .

М.: Недейте прави тогава женитѣ на светни.

Св. П.: Твоятъ случай е извънреденъ.

М.: Писано е: „На нея се простиха много грѣхове, защото тя много бѣ обичала“.

Св. П.: Ние ти прощаваме грѣховетѣ, но не и дълговетѣ.

М. (сѣда на колѣната му): Петре, азъ трѣбва да те цѣлуна.

Св. П. (ужасенъ): Престани. Дѣдо Господъ може всѣки моментъ да влѣзе.

М.: Азъ нѣма да стана, докато не ми платишъ борноветѣ.

Св. П.: Но това е за последенъ пътъ.

Друга сцена: Влиза Господъ облѣченъ като английски лордъ. Спортенъ костюмъ, жеси гащи, въ устата лула. Безъ брада, на главата си шапка, монокълъ съ златенъ шнуръ. Магдалина (съ дълбокъ поклонъ): Учителю!

Дѣдо Господъ: Остави това, Линче, ние сме си сами. Много хубаво си наредена. Даже и радио!

М.: Искашъ ли малко музика?

Д. Г.: Какво има въ програмата?

М. (чете): 16.30 часа, черковенъ хоръ.

Д. Г.: Въ никакъвъ случай!

М.: 17 часа пиеса — Преминаването на евреитѣ презъ Мъртвото море.

Д. Г.: Много дълго. (Къмъ Св. Петъръ) Има ли поща?

Св. Петъръ: Дисертацията на единъ студентъ по теология въ Хайделбергъ.

Д. Г.: Тема?

Св. П.: „Може ли Господъ да допусне злото въ своята премъдростъ, пребагостъ и справедливостъ?“

Д. Г.: Какви смѣшни грижи иматъ хората!

Наша бележка. Къмъ това изкуство нѣма какво да прибавимъ нищо. Мария Магдалина въ видъ на свѣтска жена, Св. Петъръ като касиеръ на предприетното „Небе“, а Дѣдо Господъ като снобиствъ — всичко това, е може би видъ, но не и изкуство.

Еврейски самопризнания

Не отъ нѣкаква европейска съжностъ, която, може би, сега се създава . . . но отъ една специфично еврейска наследствена маса дойде онова творчество, което избухна въ неочакванъ разцвѣтъ следъ еманципацията на евреитѣ въ XIX-я вѣкъ . . . Както нѣмскитѣ музиканти добиватъ сила и даръ отъ своята нация, французкитѣ художници — отъ тѣхната народна съжностъ, така и еврейскитѣ мислители, артисти и музиканти, поети и държавници получиха своята субстанция отъ еврейството. Това е една проста констатация“.

Еврейскитѣ писателъ Арнолдъ Цвайгъ.

„Никои народъ нѣма толкова психопати, самоубийци, болнави, епилептици, венеричи, както евреитѣ. Никоя класа не показва толкова голѣма цифра на индивидуи, които попълватъ живота съ сурогата на любовта“.

Д-ръ Ф. Тайлхаберъ въ „Нойе Юдише Monatshefte“ бр. 9/10, 1929 г.

„Намъ, евреитѣ, трѣбва да ни е ясно, че пресата е единствения пътъ, по който пробива възвишената еврейска мислъ. Нашата борба не се води само заради нашето съществуване, а за спасяването и напредъта на еврейството изобщо, за нашето владичество, което ни бѣ отнето преди 2,000 години“.

Равинътъ Фишль въ „Лайпцигер Израелитишенъ Фамиленблатъ“ бр. 3, 1926 г.

Осждени 14 души за контрабанда на валута

Интереситъ на държавата наложила законъ, съ който бѣ забранена свободната търговия съ чужда салута.

За нарушение на този законъ за търговията съ чужди платежни сръдства презъ минали месецъ декемврий и изтеклия вече месецъ януарий Софийскиятъ областенъ съдъ е осждилъ следнитѣ 14 търговци, подсждими по 18 дѣла :

Рафаелъ С. Леви.

подсждимъ по две дѣла, че е продавалъ левове въ странство. По едното дѣло сждътъ е потвърдилъ постановлението за 20,000 лева глоба, а по второто дѣло е осждилъ Рафаелъ С. Леви на 3 месеца затворъ и 2,000 лева глоба.

Отто Тирфелдъръ.

забѣгналъ въ неизвестностъ, подсждимъ по четири дѣла, и по четиритѣ дѣла е осжденъ по на една година и седемъ месеца затворъ и на глоба (общо) 485,000 лева.

Фердинандъ Лейбовичъ.

забѣгналъ и въ неизвестностъ, подсждимъ по три дѣла, осжденъ за всѣко дѣло по на една година и седемъ месеца затворъ и на 600,000 лева глоба.

Исакъ Лейбовичъ.

осжденъ за неотчетена компенсация на три месеца затворъ и 2000 лева глоба.

Леонъ Я. Коенъ

отъ Бургасъ. Осжденъ на 6 месеца затворъ и 20,000 лева глоба за неотчетенъ износъ за около 500,000 лв.

Оскаръ Браниначи и Филипъ Центнеръ, осждени по на 30,000 лева глоба за износъ на злато.

Яковъ М. Бехаръ.

подсждимъ по три дѣла за изпращане въ странство на валута добила по незаконенъ начинъ. Глобенъ съ 48 хиляди лева.

Лазаръ Д. Геронъ.

осжденъ на два месеца затворъ и 3000 лева глоба за изплащане на чужди задължения съ валута безъ разрешение на Б. н. банка.

Марко Ис. Липовецки и Перси Колинъ Берфорнъ.

осждени по на два месеца затворъ и по 2000 лева глоба.

Димитъръ К. Дабо.

Георги Д. Дабо и

Тодеръ Д. Дабо.

осждени по на 18 месеца затворъ и по на 100,000 лв. глоба за неотчетенъ износъ.

„Вестникъ на вестницитѣ, 20 I“.

„Еврентъ не сж нищо друго, освенъ единъ невежъ и варварски народъ, притежаващъ срамна личностъ, отвратително суевѣрие и неугасима омраза срещу всички народи, у които сж търплии и отъ които се обогатяватъ“.

Волтеръ въ „Диксионеръ философикъ“, томъ XXV стр. 462

„Ние сме предатели. Но ние предаваме една държава, която отричаме, въ полза на друга, която обичаме, въ полза на мира и за истинското ни отечество: Европа“.

Писателътъ-евреинъ Карлъ Тухолски въ списанието „Свѣтовна сцена“, 27 мартъ 1928 г.

Печатница „ПРАВО“. София, ул. Бачо Киро № 2. Телефонъ 2-00-78

Отговоренъ редакторъ: Стефанъ Поповъ, ул. „Евлоги Георгиевъ“ 35 София. Пощенена чекова сметка 39-57, София. Годишенъ абонаментъ 60 лева. Ръкописи се приематъ само, когато сж написани на пишуща машина; на еднитѣ страници, съ нормални междуредия и бѣло поле.